Lourdes… wat een ervaring

Afgelopen zomer mocht ik samen met een groep straatbewoners Lourdes bezoeken. Onze groep bestond uit 9 straatbewoners (de 10e was juist de nacht voor ons vertrek opgepakt, en haar moesten we dus achterlaten in Antwerpen), 10 buddy's en 4 "overhead-personen", van wie ik er één was. Oorspronkelijk ging ik mee ter ondersteuning van de buddy's, maar we werden zeer snel één groep, zodat ik kans had om met iedereen op te trekken. Elke straatbewoner had zijn/haar eigen buddy. Dit paar had de opdracht om het voor elkaar een goede, bezinningsvolle week te maken. En dat werd het: ieder nam deze taak zeer ernstig op. We hebben elkaar leren kennen als mensen op zoek naar zin. Op zoek naar leven. Op zoek naar anderen. Op zoek naar God. Mensen, die omzagen naar elkaar en samen in het mysterievolle kader van Lourdes een stukje geluk mochten beleven. Dat ik één van hen was, heeft mij zeer gelukkig gemaakt. Het kwam dicht aan mijn vel, ik kon niet vluchten in formaliteiten of de "eeuwig-zorgende-derde", neen mijn eigen zelf kwam aan bod. En dat was prachtig.

We reisden samen met de KAV/KWB van het bisdom Antwerpen. Zij hadden een deel van onze reis betaald. En verder waren er 50 peters en meters die deze bedevaart sponsorden. Ook ik had hier en daar wat (collecte)geld bijeengebracht. Soms moest ik het wel goed uitleggen aan mijn protestantse achterban, want Lourdes is toch wel erg katholiek… en wat moest nou als protestantse dominee in dat heiligdom? Wat ik "in dat heiligdom" geleerd heb is – dat als mensen elkaar als mens zien en dus ook gezien worden – dat er dan "iets van God" gebeurt. Samen bidden, de kruisweg langs, samen eten en drinken, samen zingen en elkaar steunen door dik en dun… je voelt Gods aanwezigheid. En dat was voor mij het "wonder van Lourdes".

Wat ik nog niet heb verteld, is dat de bisschop Johan Bonny bij ons op bezoek kwam. Hij was met de diocesane bedevaart op hetzelfde moment in Lourdes. Een hele avond heeft hij naar onze verhalen geluisterd en met ons mee gelachen over onze belevenissen. Achteraf hoorden we dat hij zo onder de indruk was van onze groep, dat hij nog een keer wilde komen. Nu wou het toeval dat hij juist in die week jarig was. Zijn verjaardag is hij bij ons komen vieren. We hebben samen geluncht en nog veel verhalen kunnen vertellen.

In de slotviering, die we vierden op het domein Cité St. Pierre, dat 55 jaar geleden werd opgekocht door de RK-kerk om ook mensen, die geen hotel kunnen betalen op bedevaart te laten gaan, en waar ook wij met onze groep mochten verblijven, mocht ik een tekst lezen. Ik schreef die vanuit mijn hart en wil die graag hierbij aan U doorgeven.

naar hier komen vanuit het leven zoals het is
23 mensen van “het vlot” op bedevaart
van de 450 mensen van de KAV-KWB op bedevaart van de 6 miljoen bedevaarders per jaar
betekende: angst overwinnen
angst om er niet te geraken/ angst om geen plek te vinden bij elkaar/angst om niet gezien te worden/ angst om te klein te zijn
“vreest niet” klonk het in onze oren/ in ons hart

naar hier komen vanuit het leven zoals het is
23 mensen van de 450 van de 6 miljoen
betekende: elkaar vinden
emoties durven laten komen/ niet alleen zijn
ondanks maagpijn/ rugpijn/ grote monden/ en kleine hartjes
“solidariteit” klonk in onze oren/ in ons hart

naar hier komen vanuit het leven zoals het is
23 mensen van de 450 van de 6 miljoen
betekende: Jezus nieuwe kleren geven
omdat de zijne waren afgepakt
elkaars gelaat zien/ in elkanders hart/ en een eeuwige afdruk achter laten zoals Veronica
elkaars kruis dragen/ -soms even- zoals Simon van Cyrene/ niet verplicht/ maar vol van genade
opstaan en genieten van de Bergen/ bevrijding ervaren en leven/ en toekomst zien/ -soms even-

weggaan van hier/ naar het leven zoals het is
mag voor ons allen betekenen/
dat de tederheid die we zagen in het gezicht van Jezus met ons mee gaat
voor altijd
waar en wie we ook zijn
er is niemand
die ons dat nog kan
afpakken

Ondertussen zijn we alweer lang terug en voor velen van de straatbewoners, de buddy’s en de anderen is “het gewone leven” allang weer gewoon. Maar toch niet voor allen! R. bv, die zolang in een moeilijke situatie overleefde, is sinds kort koster in de St.Antoniuskerk op de Paardenmarkt. Zijn leven is wel degelijk veranderd door de Lourdes-ervaring. Hetzelfde geldt voor E. Hij had elf jaar zijn moeder niet gezien: de relatie was volledig kapot door verslaving en versloving. En nu, na zoveel jaar, is het deze moeder en zoon gelukt, om weer met elkaar te praten en samen blij te zijn over het begin van een nieuw vertrouwen. Hun gemeenschappelijke herkenningspunt was… U raadt het al: Lourdes.
Op 30 september kwamen we als groep weer samen. En ik ben benieuwd naar de volgende verhalen. Kleine wonderen voor mensen, die sinds vele jaren het geloof in zichzelf, in anderen en in God, verloren waren!

ds. Ina Koeman
September 2009